

ξε τὸ τῶν Ἀμαλφιτανῶν. Ἀκολουθῶς δὲ φιλοδομήθησαν καθ' ὅλην τὴν Πηλαιοστίνην πολλὰ νοσοκομεῖα, τὰ ὅποια ἐκυβερνῶντο τὸσον καλῶς, μάλιστα ἀπὸ τὸ Λαζαρινὸν λεγόμενον τάγμα, ὥστε ὁ δωδεκάτος Λουδοβίκος, ἐπιστρέφων ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τινὰς ἐκ τούτου τοῦ τάγματος διὰ νὰ ἐπιστατήσωσι τὰ λωδοτροφεία καὶ νοσοκομεῖα τῆς Γαλλίας.

Εἰς τὴν Ἐδεσσαν εἶχον οἱ Πέρσαι περίφημον σχολὴν ἱατρικῆς, καὶ κατὰ τὸ 458 Μ. Χ. ἔτος, ἔκτισεν ἐκεῖ ὁ ἐπίσκοπος Νόνος νοσοκομεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φιλοδόμησε καὶ ναὸν τοῦ Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ. Εἶχον πρὸς τούτοις οἱ Πέρσαι καὶ εἰς τὴν Σαπορόπολιν σχολὴν ἱατρικὴν περιβόητον, καὶ νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ συχνάζωσιν οἱ διδασκόμενοι τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ἱπποκράτους.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἶχον καὶ οἱ Ἄραβες εἰς τὴν Κορδόβην τῆς Ἰσπανίας περίφημον ἀκαδημίαν ἱατρικὴν καὶ νοσοκομεῖον, καθὼς καὶ εἰς τὸ Βαγδάτιον. Περὶ τὸ τέλος μάλιστα τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος ὑπῆρχον εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἱκανὰ νοσοκομεῖα, ὅπου ἐθεραπεύοντο ὅλοι οἱ πτωχοὶ ἀσθενεῖς ἀμισθί. Ἐξήκοντα φαρμακοπωλεῖα, λέγει ὁ Ἰουδαῖος Βενιαμὴν, ἐχορήγουν τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὰ καταστήματα ταῦτα.

Ἐκτὸς τῶν νοσοκομείων τούτων ἐξεύρομεν, ὅτι εὕρισκοντο καὶ ἄλλα εἰς τὸ Ῥάιον, ὅπου ἐπεστάτησεν ὁ Ῥαζής. Εἰς τὴν Δαμασκὸν, ὅπου ἐθεράπευεν ἀσθενεῖς καὶ ὁ Ἀβουφάραγιος μετὰ τοῦ Ἰαμαλοδίνου· εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἐπεμελοῦντο τοὺς πάσχοντας οἱ λεγόμενοι Παράβολοι· εἰς τὸ Κάιρον, τὸ περίφημον ξενοδοχεῖον τῶν τυφλῶν ὀνομαζόμενον Ἐλεζάρ, καὶ τὸ ὁποῖον οἱ Σταυροφόροι, κατὰ τὸν Βολνέον, μετωνόμασαν Λαζάρου νοσοκομεῖον, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα Λαζαρέτον. (1)

Οἱ Σουλτάνοι τῆς Τουρκίας φροντίζοντες ἐπίσης νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν δυσυχίαν τῶν πτωχῶν, συνίστων τὰ ὑπ' αὐτῶν ὀνομαζόμενα *ιμαρέτια*. Καὶ τοιαῦτα εὕρισκοντο ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα περὶ τὰ ἑκατὸν, χορηγοῦντα τροφὴν εἰς 30,000 πτωχῶν καθ' ἑκάστην. Κατὰ δὲ τὸν Γερμανὸν περιηγητὴν Ἀμμύρον εὕρισκοντο

εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ τὰ περὶχωρα αὐτοῦ ἑκατὸν τρία νοσοκομεῖα.

Πλὴν δὲ τῶν Τουρκικῶν νοσοκομείων εὕρισκοντο καθ' ὅλην τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν καὶ Ἑλλάδα πλῆθος διαφόρων Χριστιανικῶν νοσοκομείων, ὅπου περιεθάλλοντο ὅλοι οἱ πτωχοὶ ἀσθενεῖς Χριστιανοὶ διὰ περισσοτέρας ἀκριβείας καὶ ἀρμοδιωτέρας μεθόδου, ἐπειδὴ οἱ ἐπιστατούντες ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἱατροὶ εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης μαθητεύσαντες.

Ἄλλ' ἐξ ἀπάντων τούτων τὰ διασημότερα, λαμπρότερα καὶ ἐντελέστερα ἦσαν τὰ ἐν Χίῳ τρία φιλόθρωπα καταστήματα, ὧν τὸ μὲν κυρίως ὀνομαζόμενον *νοσοκομεῖον*, οἰκοδομηθὲν διὰ δημοσίου δαπάνης ἐν ἔτει 1750, ἐχώρει διακοσίους περίπου ἀσθενεῖς, περιέχον ἐντ' αὐτῷ καὶ τριάκοντα γέροντας καὶ πτωχοὺς καὶ ἕως δέκα παράφρονες. Τὸ δὲ *Λωδοτροφεῖον* περιεῖχε τοὺς λεπροὺς ὅχι μόνον τῆς νήσου ταύτης, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ξένους καὶ κατ' ἐξοχὴν Μιτυληναίους, οἵτινες εὕρισκον ἐκεῖ ἐν τῶν καλητέρων καταγωγῶν τοῦ εἴδους τούτου διὰ τε τὴν ἄκραν καθαριότητα τοῦ καταστήματος, τὴν περίθαλψιν τῶν πασχόντων καὶ τὴν ἀκριβείαν τῆς Οἰκονομίας· καὶ τέλος τὸ *Λαζαρέτον*, εὐρύχωρος καὶ λαμπρὰ οἰκοδομή, ἦτο προωρισμένον διὰ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ πανώλην.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΣΑΙΝΠΙΕΡΟΥ.

Πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ὁ τῆς Ἀγγλίας Βασιλεὺς Ἐδουάρδος Γ', πρὸς μητρὸς ἀνεψιὸς τοῦ τῆς Γαλλίας Βασιλέως Καρόλου τοῦ Δ', τοῦ ἀπαιδὸς ἀποθανόντος, καὶ ὁ Φίλιππος Βαλοά, πρὸς πατρὸς ἐξάδελφος τοῦ ῥηθέντος Βασιλέως Καρόλου, διεφιλονεῖκουν πρὸς ἀλλήλους τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ὁ μὲν ὡς ἀνεψιὸς, ὁ δὲ ὡς ἐξάδελφος τοῦ ἀποδιώσαντος Βασιλέως.

Καὶ ὁ μὲν Φίλιππος ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸν Σαλιχὸν νόμον, τὸν ἀποκλείοντα τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου τὰς γυναῖκας, καὶ προκριθεὶς τοῦ Ἐδουάρδου, ἐστέφθη Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Ἄλλ' ὁ Ἐδουάρδος, ἡγούμενος πολυαριθμοῦ στρατιᾶς εἰσέβαλεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μετὰ φονικὴν μάχην πλησίον τοῦ Κρεσῦ, κατέστησε πολιορκίαν εἰς τὴν πόλιν Κάλητον (Calais) καὶ ἠπέλκει τὸν φρούραρχον αὐτῆς Ἰωάννην Βιέννον, ὅτι ὡς νόμιμος Βασιλεὺς τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας θέλει δια-

(1) Κατ' ἄλλους ὅμως τὰ Λαζαρέτα εἶχον τὴν ὀνομασίαν πιθανώτερον ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα, ἢ λωδοτροφεία τῆς Πηλαιοστίνης, τὰ ὅποια ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Λαζάρου, ἀπὸ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀκόμη ἀσχολουμένους πρὸς ἀνακούφισιν τῶν λεπρῶν κατ' ἐξοχὴν.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΟΥ ΕΥΕΛΑΓΙΟΥ ΣΑΙΝΠΙΕΡΟΥ.

τάξει σφαγὴν ὄλων τῶν κατοίκων καὶ στρατιωτῶν, ἔάν οὗτος δὲν ᾔθελε παραδῶσει ἀμέσως εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν. Ἄλλ' ὁ ἀληθὴς οὗτος στρατιωτικὸς ἀπήντησεν ἀτρομήτως πρὸς τὸν Ἑδουάρδον, ὅτι οὐδέποτε θέλει ἀναγνωρίσει ἄλλον Βασιλέα τῆς Γαλλίας, εἰμὴ τὸν ὅστις ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἦτον ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπαρξιν.

Ἐν τοσούτῳ αἱ μὲν πρὸς διάλυσιν τῆς πολιορκίας ἀπόπειραι τοῦ Φιλίππου ἀπέβησαν μάταιαι, ὁ δὲ ἔνεκα τοῦ γενοῦ ἀποκλεισμοῦ φρικώδης λιμὸς, καταπιέζων τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ τοὺς στρατιώτας, ἠνάγκασε τὸν γενναῖον φρουράρχον νὰ προβάλλῃ εἰς τὸν Ἑδουάρδον τὴν διὰ συνθήκης ἔξοδον τῶν κατοίκων καὶ τῆς φρουρᾶς. Ἄλλ' ὁ Ἑδουάρδος ἀποβαλὼν πᾶσαν περὶ συνθήκης πρότασιν, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπῆτει νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν διάκρισιν αὐτοῦ, καμφθεὶς δ' ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν παρακλήσεων τινῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ, ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ παραδῶσωσιν εἰς αὐτὸν ἕξ ἐκ τῶν ἐπιστήμων πολιτῶν, οἵτινες νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτὸν ἀσκεπιῖς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνυπόδητοι, ἔχοντες σχοινίον περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὰς κλεῖς τῆς πόλεως καὶ τοῦ φρουρίου ἐν ταῖς χερσίν. Ἀφοῦ δὲ πράξῃ περὶ αὐτῶν κατὰ τὸ δοκοῦν, ἔλεγεν, ὅτι θέλει φερθῇ ἐπιεικестέρως πρὸς τοὺς λοιποὺς κατοίκους καὶ στρατιώτας.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ἑδουάρδου κοινοποιηθεῖσα εἰς τὸν συνηθροισμένον λαόν, ἐπλήρωσε τρόμου καὶ ἀπελπισίας τὰς ψυχὰς ὄλων τῶν κατοίκων. «τίς ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ὅλης τῆς πόλεως;» ἔκραζεν ἱκανὴν ὥραν ὁ κήρυξ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν παρουσιάζετο· θαθεὶς δὲ στεναγμοὶ καὶ πικροὶ ὀδυρμοὶ τοῦ ἀπηλπισμένου λαοῦ ἠκούοντο πανταχόθεν. Αἰφνης ἀνθρωπὸς τις ἐγείρεται· οὗτος δὲ εἶναι ὁ Εὐστάθιος Σαινπιέρους, πλούσιος καὶ εὐγενής, καὶ ἱκανῶς ἐπίσημος, ὥστε νὰ καταπαύσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἑδουάρδου « πολῖται, λέγει, μεγάλοι καὶ μικροί, μέγα κακὸν ἦθελεν εἶσθαι τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ τις τοιοῦτον λαὸν θνήσκοντα ὑπὸ τῆς πείνης ἢ τῆς μαχαίρας, ὅταν δύναται νὰ σώσῃ αὐτὸν καθ' ὅποιονδῆποτε τρόπον· καὶ νομίζω ὅτι ὁ δυνάμενος νὰ σώσῃ τὸν λαόν,

τοῦτον θέλει τύχει μεγάλης σωτηρίας παρὰ τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ ἡμῶν. Ἐχῶ δὲ τοσαύτην πεποίθησιν, ὅτι θέλω τύχει τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἔάν ἀποθάνω ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ τούτου, ὥστε θέλω γίνεαι τὸ πρῶτον θῦμα, καὶ νὰ παραδοθῶ ἐκουσίως εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, φέρων μόνον τὸν χιτῶνα, ἀσκεπῆς, ἀνυπόδητος καὶ ἔχων σχοινίον περὶ τὸν τράχηλον. »

Οἱ κάτοικοι τοῦ Καλήτου ἐκπλαγέντες πρὸς τὰ αἰσθηματα ταῦτα, ἔπεσαν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ φιλοπάτριδος Εὐσταθίου, τοὺς ὁποίους κατέβρεχον διὰ τῶν θερμῶν αὐτῶν δακρύων· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουσι χρεῖαν εἰμὴ καλοῦ τινος παραδείγματος διὰ νὰ ὑψωθῶσιν ὑπεράνω ἑαυτῶν, ἡ ἡρώϊκὴ φιλοπατρία τοῦ Εὐσταθίου Σαινπιέρου εὗρεν ἀμέσως καὶ ἄλλους ζηλωτάς. Ὁ Ἰωάννης Αἶρος, ὁ Ἰάκωβος Οὐϊστάνος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πέτρου, συγγενεῖς ἀμφοτέρω τοῦ Εὐσταθίου, καὶ δύο ἄλλοι ἐπίσημοι πολῖται, τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία δὲν διεφύλαξε τὰ ὀνόματα, ἀπεφάσισαν καὶ ἐκήρυξαν ἀμέσως ὅτι θέλουσιν εὐχαρίστως νὰ συνοδεύωσι τὸν Εὐστάθιον.

Οἱ ἕξ οὗτοι ἥρωες διῆλθον διὰ τῆς πόλεως μεταξὺ τῶν κλαυθμῶν καὶ στεναγμῶν τοῦ πλήθους, καὶ παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἑδουάρδου μόνον τὸν χιτῶνα φοροῦντες, ἀσκεπιῖς καὶ ἀνυπόδητοι, μετὰ σχοινίου περὶ τὸν τράχηλον καὶ κρατοῦντες ἐν ταῖς χερσὶ τὰς κλεῖς τῆς πόλεως καὶ τοῦ φρουρίου.

Ματαίως ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἑδουάρδου ἐμεσίτευσαν ὑπὲρ αὐτῶν· ματαίως ὁ Πρίγκιψ τῆς Βαλλίας ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Βασιλέως· ἡ μόνη ἀπόκρισις τοῦ Ἑδουάρδου, παρωργισμένου διὰ τὴν μακρὰν καὶ ἐπίμονον ὑπεράσπισιν τῶν κατοίκων τοῦ Καλήτου, ὑπῆρξε « νὰ κράξωσι τὸν Δῆμιον. »

Τότε ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας μεταβᾶσα πρὸ τινων μηνῶν εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Ἑδουάρδον, τὴν ὑπ' αὐτῆς κατατρόπως πεντήκοντα χιλιάδων Σκώτων εἰσορμησάντων εἰς Ἀγγλίαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Δαυὶδ Βρούσου, καὶ παροῦσα εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ συζύγου αὐτῆς

ἐξορκίζουσα ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς τῶν ἐξ τούτων ἀνθρώπων. Ἡ Βασίλισσα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτον ἔγκυος, καὶ μολοντί πάσχουσα, εἶχε νικήσει λαμπρὰν νίκην κατὰ τῶν Σκώτων, καὶ διεπέρασε τὴν θάλασσαν διὰ νὰ φέρῃ ἡ ἰδία τὴν λαμπρὰν ταύτην ἀγγελίαν εἰς τὸν Ἑδουάρδον. Ταῦτα δὲ πάντα τὰ ἰσχυρὰ δικαιώματα αὐτῆς ἐνήργησαν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἑδουάρδου, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἀνθέξῃ ἐπιπλέον « αἱ! γυνή! ἔκραξε, ἐπεθύμουν νὰ εὐρίσκεσο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, πανταχοῦ ἄλλοθι μᾶλλον ἢ ἐνταῦθα! δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω εἰς τὰς παρακλήσεις σου. Ἴδου σὲ χαρίζω τοὺς ἀνθρώπους τούτους, καὶ πρᾶξον περὶ αὐτῶν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν σου. »

Ἡ Βασίλισσα ἀφ' οὗ ἔσωσε τοῦ θανάτου τὸν Εὐστάθιον Σκινπιέρον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, ὠδήγησεν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῆς, καὶ ἐνδύσασα καὶ περιποιηθεῖσα μεγαλοπρεπῶς, διέταξε νὰ συνοδεύσωσιν αὐτοὺς μέχρι τῆς πόλεως.

Τὴν δὲ ἐπαύριον (3. Αὐγούστου 1347.) ὁ Ἑδουάρδος εἰσῆλθεν εἰς Κάλητον καὶ διώξας ἐκείθεν ὅλους τοὺς κατοίκους, κατώκισεν Ἀγγλους εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἥτις διέμενεν ὑπὲρ τοὺς δύο αἰῶνας ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς Ἀγγλίας, καυχωμένης ὅτι φέρει ἐξηρημαμένης ἐκ τῆς ζώνης αὐτῆς τὰς κλεῖς τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1558. ὁ Δουῆ Φραγκίσκος Γκιζης ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῶν Ἀγγλων τὴν πόλιν Κάλητον μετὰ ὀκταήμερον μόνον πολιορκίαν.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ.

Νέος τις ἡγεμὼν, διαδεχθεὶς τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐξῆλθε διὰ νὰ ἰδῇ τὴν πόλιν αὐτοῦ. ἔλθων δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ πολύτιμα πράγματα, καὶ ἰδὼν γέροντα κοσμίως ἐνδεδυμένον καὶ καθήμενον μὲν μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς τι πολύτιμον πωλοῦντα, ἀλλ' οὐδὲν ἔχοντα ἐνώπιον αὐτοῦ, « σὺ δὲ γέρον, τί πωλεῖς; ἠρώτησεν αὐτόν. Συμβουλὰς, ἀπεκρίθη ὁ σεβάσμιος γέρον. Συλλογισθεὶς δὲ ὀλίγον ὁ βασιλεὺς, ἰδοὺ, εἶπεν,

ἐκατὸν χρυσὰ νομίσματα, καὶ δός μοι τοσαύτης ἀξίας συμβουλὰς. ἴλαβε, ἀπήντησεν ὁ γέρον. « ὅταν μέλλῃς νὰ πράξῃς τι συλλογίζου τὰ ἐπακόλουθα. »

Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Βασιλέα αὐλικοὶ ἐγέλασαν πρὸς τοῦτο· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἀνάκτορα, διέταξε νὰ χαράξωσι τὴν συμβουλὴν ταύτην ἐφ' ὅλων τῶν τοίχων τῶν θαλάμων, ἐφ' ὅλων τῶν ἐπίπλων καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἀργυρῶν σκευῶν τῆς Αὐλῆς.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνου, τινὲς τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ συννομώσαντες, ἀνέπεισαν διὰ χρημάτων τὸν βασιλικὸν κουρέα νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα· οὗτος δὲ προσκληθεὶς ποτε εἰς τὴν Αὐλὴν διὰ νὰ κείρῃ τὸν βασιλέα, εἶχε κατὰ νοῦν νὰ πράξῃ τὸ κακούργημα· ἀλλὰ λαβὼν τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ θέσῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ βασιλέως ὠμόλινον, καὶ ἀπλώσας, καὶ ἰδὼν ἐπ' αὐτοῦ γεγραμμένας τὰς λέξεις « ὅταν μέλλῃς νὰ πράξῃς τι συλλογίζου τὰ ἐπακόλουθα. » ἐνόμισεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐγνώριζεν ἤδη τὸν κακούργον αὐτοῦ σκοπόν.

Κυριευθεὶς λοιπὸν ὑπὸ τρόμου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως ζητῶν παρ' αὐτοῦ ἔλεος καὶ συγχώρησιν· ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν ἀνακαλυφθεῖσαν τὴν κατὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐπιβουλὴν, ἔνεκα τῆς ὁποίας εἶχεν ἀγοράσει συμβουλῆς, παρὰ τοῦ σοφοῦ ἐκείνου γέροντος ἐζήτησε τὸν ἀνθρώπον, καὶ εὐρὼν, κατέστησε πρῶτον σύμβουλον τῆς Αὐλῆς αὐτοῦ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΛΑΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 12.)

Ζ'. Ὁ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουσι τὸ ἐξῆς αξιοσημείωτον ἔθιμον παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις. Ἀπ᾽ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς ὠρισμένην ἡμέραν ἐσυναθροίζοντο οἱ Ἀσσύριοι εἰς δημοσίαν τινὰ πλατείαν, ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμέναι, ὡςπραγματεῖται διὰ πώλησιν, αἱ ἐν ἡλικίᾳ γάμου κόραι. Δημοσίως κήρυξ ἔθετεν αὐτὰς εἰς δημοπρασίαν τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην· καὶ ὁ μὲν συναγωνισμὸς τῶν πλουσίων ὕψωνε τὴν τιμὴν τῶν ὠραίων κορῶν εἰς ὑπέρογκον ποσότητα, τὰ δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως ταύτης χρήματα ἐναποταμιεύμενα ἐχρησίμευον πρὸς πληρωμὴν προικῶν διὰ τὰς κόρας, τὰς ὁποίας ἡ φύσις εἶχεν ἀδικήσει εἰς τὴν διανομὴν τῶν δώρων αὐτῆς, καὶ τὰς ὁποίας κάνεις δὲν ἐλάμβανεν ἄνευ χρηματικῆς ἀμοιβῆς. Ὅταν ἐτελείωνεν ἡ δημοπρασία τῶν ὠραίων, μετέβαινον εἰς τὰς